

A TRĂI ÎN SPERANȚĂ
A DA SPERANȚĂ

ALBERT HOLENSTEIN

A TRĂI ÎN SPERANȚĂ

A DA SPERANȚĂ



Sapientia
Iași 2006

Imprimatur
16.07.2006
† Petru GHERGHEL
Episcop de Iași

Textul original: *Hoffnung leben, Hoffnung geben*,
© Sapientia, Iași 2006

Redactor: pr. Ștefan Lupu
Tehnoredactare: Sergiu-Alin Pal
Coperta: Ștefan Bogatu

© 2006 Editura SAPIENTIA
Institutul Teologic Romano-Catolic
Str. Th. Văscăuțeanu 6
RO – 700462 Iași
Tel. 0232/225228
Fax 0232/211476
www.itrc.ro
e-mail slupu@itrc.tuiasi.ro

CUPRINS

Cuvânt înainte	7
Cu speranță pe drum	9
Misiunea – o invenție a lui Dumnezeu.	11
Convinși de credința trăită înainte	12
Misiunea ține de ființa intimă a Bisericii	14
Implantarea evangheliei	
la toate popoarele și culturile	19
Africa	19
Asia	20
America Latină	21
Evanghelie, credință, misiune	22
Bisericile tinere sunt Biserici surori	24
Rugăciune către Duhul Sfânt	26
Rugăciune din Africa	27
Rugăciune din Asia	28
Tema nr. 1	29
Cateheți - dacă Biserica vrea să trăiască mai departe	30
Surori - dacă Biserica vrea să trăiască mai departe. . .	32
Vestea creștină – ceva activ	33
Pentru Dumnezeu nu există fii vitregi.	37
Lăsați străinii să vă devină prieteni.	41
Creștinul este mereu pentru ceilalți	43
Să reflectăm.	45
Nu numai să privim, ci și să ne asumăm răspunderea. . .	46
Mizeria nu este voită de Dumnezeu.	52

E O ȘANSĂ NEMAIUZITĂ
SĂ SPERI
ȘI SĂ ÎL AI GARANT PE DUMNEZEU

CUVÂNT ÎNAINTE

„Biserica peregrină este prin natura ei misionară (...) Ea a fost trimisă de Cristos să vestească și să împartă tuturor oamenilor și popoarelor iubirea lui Cristos”. Așa a definit Conciliul al II-lea din Vatican caracterul misionar al întregii Biserici în decretul despre activitatea misionară a Bisericii *Ad gentes*.

Evanghelia este destinată tuturor oamenilor! „Deși îndatorirea de a răspândi credința îi revine oricărui ucenic al lui Cristos, Domnul cheamă mereu din numărul ucenicilor pe cei pe care îi vrea ca să fie cu el și să-i trimită să propovăduiască neamurilor” (Decretul privind activitatea misionară a Bisericii *Ad gentes*, 23). Misiunea și credința creștină sunt inseparabile. Cine este convins de credința sa nu poate să o țină doar pentru sine. Fiecare creștin trebuie să fie misionar în cuvânt și faptă, după exemplul lui Cristos și al iubirii sale nemărginite. Credința noastră trebuie să fie, în punctul ei cel mai profund, deschidere către misiune, până acolo încât, cu aceleași gând cu care conștientizăm acest „eu cred”, să gândim: „eu cred pentru ceilalți; cred astfel, încât să poată crede și ceilalți”. Credința și misiunea trebuie să fie permanent în conștiința noastră, în inima noastră, pentru a deveni o evidență vie.

După cum nu este credibilă o predică despre adevărul credinței care nu se prelungește în trăirea fraternității și a iubirii, tot la fel, ar fi o înșelătorie, să-i ofer altuia pâine, dar să-i tănuiesc credința în cel care ne iubește pe toți.

Unii gândesc că mai întâi ar trebui să dăm atenție propriei noastre deveniri creștine. Eu cred însă că o lumină, ale cărei raze se răsfrâng doar asupra ei înseși, ar trebuie stinsă. Avem cu adevărat numai ceea ce dăm altora!

Albert Holenstein

CU SPERANȚĂ PE DRUM

Oamenii din Africa, Asia, sau de oriunde ar fi ei, nu trebuie să ne fie indiferenți, nu trebuie să ne lase reci.

Până în cele mai îndepărtate păduri din Amazon, până în ultimul iglu al eschimoșilor, până în cele mai îndepărtate regiuni secetoase din Africa de Nord, misionarii creștini au dus vestea cea bună a eliberării, speranța creștină și iubirea mântuitoare a lui Cristos.

Ne revine nouă datoria să le asigurăm acestor dieceze pâinea zilnică. Tinerele Biserici din Africa și Asia constituie o mare speranță. Dacă sunt lăsate singure, pierdem cu toții.

Misiunea se naște din porunca Domnului, care a cerut ca vestea cea bună a speranței să fie proclamată în lumea întreagă; misiunea există acolo unde oamenii acțiunează în societate ca plămada din Evanghelie, acolo unde ei sunt sare și lumină, prin puterea lui Cristos.

Noi toți suntem trimiși pe acest drum al speranței. Dacă însă întreaga Biserică este misionară, atunci datoria misionară nu este o chestiune privată în Biserică, ci o problemă care îi privește pe toți. O asemenea speranță trebuie să aibă mulți purtători ce o vestesc.

Nu ne poate fi indiferent ceea ce gândesc și cred oamenii. Este mai important decât toate aspirațiile lor

politice și sociale. Este de datoria noastră, în calitate de creștini, să le arătăm adevărata cale acestor oameni aflați în căutare, suferinzi și înfricoșați.

Misiunea este la fel de veche ca și credința noastră și tot atât de tânără, precum sunt Bisericile tinere.

MISIUNEA – O INVENȚIE A LUI DUMNEZEU

Misiunea nu este o anumită activitate a Bisericii, una pe lângă celelalte, o „aventură a lui Dumnezeu”, încredințată misionarilor; misiunea este destinul Bisericii prin excelență, astfel încât se poate spune: ori Biserică misionară, ori nici o Biserică. Misiunea nu este o născocire a Bisericii, ci o „invenție” a lui Dumnezeu.

Dacă întreaga Biserică este misionară, atunci datoria misionară nu este numai o chestiune a unora în Biserică, chestiunea unor anumiți prieteni ai misiunii sau numai a ierarhiei sau numai a „Operelor Pontificale pentru Răspândirea Credinței”, ci o problemă a tuturor. Aceasta înseamnă însă și că slujirea misionară poate fi realizată diferit, conform modelului Bisericii, ca trup al lui Cristos, cu multe mădulare și funcții.

CONVINȘI DE CREDINȚA TRĂITĂ ÎNAINTE

Un preot chinez, înainte de instaurarea regimului comunist, avea o mică parohie, cu doar 200 de credincioși. La un moment dat, i s-a interzis să mai exercite misiunea de preot. În locul acesteia, a fost trimis la o mină să scoată cărbuni. Aceasta era o muncă istovitoare pentru un om, care nu era obișnuit cu munca fizică grea.

El se întreba mereu: „De ce fac aceasta? Aceasta este răsplata pe care o primesc pentru că sunt preot, să duc în fiecare zi un coș greu de cărbuni pe umeri, pe care să-l livrez la casele oamenilor?” După un oarecare timp s-a obișnuit însă cu munca sa și s-a decis să lucreze cu spirit creștinesc. Nu putea ține oamenilor predici când le aducea cărbunii, dar putea să exprime o atitudine creștină celor pe care îi întâlnea.

După 30 de ani, a primit în cele din urmă permisiunea să se întoarcă din nou în biserica sa, însă avea voie să predice și să se roage numai înlăuntrul bisericii. Și totuși, la sfârșitul fiecărei săptămâni, se adunau în această biserică 800 de persoane, ca să învețe catehismul. Această cifră era însă mai mare de patru ori decât cea de dinainte. Lumea își amintea de el ca de acel

cărăuș de cărbuni de altădată. El a dat o mărturie vie pentru Cristos, în timp ce purta nenumăratele coșuri de cărbuni în acest oraș.

Episcop dr. John Tong Hog

MISIUNEA ȚINE DE FIINȚA ÎNTIMĂ A BISERICII

Suntem chemați să privim peste granițele propriiei parohii, peste granițele Bisericii țării noastre și să meditam la faptul că formăm împreună Biserica lumii. Biserica devine din ce în ce mai variată, mai colorată. Într-adevăr, merită să privim la Bisericile tinere din Africa, Asia, Oceania, America Latină, ca să extragem de aici o nouă speranță și mult curaj pentru a fi „Biserică”. Biserica crește anual cu aproximativ 14 milioane de credincioși, datorită tinerelor Biserici. Astăzi, procentajul tuturor catolicilor din lume se ridică deja la 66,1%. În 1900 nu erau nici 20%. Se vede de aici că credința crește prin acțiunea de a dăru!

Să privim în urmă la timpurile Bisericii primare! Cum spuneau apostolii: „Nu putem să nu vorbim despre ceea ce am auzit și am văzut!” Misiunea se fundamentează pe porunca expresă a lui Cristos cel înviat. Este totodată testamentul său, care a ars în inima apostolilor săi pentru totdeauna. Potrivit *Evangeliei după sfântul Matei*, acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Isus: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt, și învățându-i să țină toate câte v-am poruncit” (Mt 28,19-20). Este o indicație foarte clară: „Mergeți!”

Nu: „Stați locului!” „Mergeți la toate popoarele!” Prin urmare, „nu doar la cei din țară!”

Activitatea misionară a Bisericii nu e ceva facultativ. Dimpotrivă, misiunea ține de ființa intimă a Bisericii. Biserica are într-adevăr un mandat misionar, care nu înseamnă doar „încă”, ci „mereu”, chiar și în viitor. Cel care i-a încredințat această misiune nu este un oarecare, ci însuși Domnul Isus. Prin urmare, pentru Biserică există doar aceste alternative: ori să-și îndeplinească mandatul misionar, ori să demisioneze. Porunca lui Isus privind activitatea misionară nu are astăzi o mai mică valoare decât pe timpul apostolilor. Biserica timpurilor noastre trebuie să știe și ea la ce se referă strigătul Apostolului: „Vai mie dacă nu vestesc evanghelia!” Nimic nu scutește Biserica de la obligația de a evangheliza în toată lumea. Misiunea creștină nu este o muncă suplimentară, ci mult mai mult, o datorie, o însărcinare. Fiecare ar trebui să se simtă vizat de această temă.

În afară de acestea – după cum Cristos ne-a arătat la fiecare pas și a și trăit –, este vorba aici de mântuirea veșnică a tuturor oamenilor, căci credința și iubirea frățească nu se pot despărți. O credință care nu duce la săvârșirea faptelor de iubire față de aproapele are o obtuzitate catastrofală, iar în ochii lui Dumnezeu nu are valoare. Evanghelia este vestea cea bună a unei iubiri. Iubirea însă presupune solidaritatea, și mai mult: iubirea presupune dreptatea. Cel care ia în serios vestea cea bună a lui Cristos trebuie să-și asume această responsabilitate, căci, în ceasul morții, toți vom fi judecați în funcție de ceea ce am făcut celor săraci, celor

flămânzi, celor goi, celor fără adăpost. Desigur, Isus va fi profund dezamăgit dacă am jucat doar tristul rol de spectatori.

Am impresia că majoritatea oamenilor – iar noi, creștinii, nu facem excepție – nu sunt conștienți de faptul că milioane de oameni sunt constrânși să trăiască astăzi în condițiile inumane. Și acestea se petrec nu într-o lume ascunsă și inaccesibilă nouă, ci chiar sub ochii noștri, căci intrăm în contact cu ele pe calea televiziunii. Și chiar în această lume, Biserica lui Dumnezeu trebuie să anunțe mesajul eliberării, nu prin cuvinte pompoase, ci ocupându-se în mod concret de oameni. Biserica va avea un viitor în lumea de astăzi numai dacă va vesti și va trăi netrunchiat evanghelia lui Cristos, care spune: „Pentru Dumnezeu nu există fii vitregi”. Deci nici printre creștini nu trebuie să existe astfel de fii vitregi! Crediința adevărată și autentică vrea să aducă roade, vrea să dea o mână de ajutor acolo unde sunt lipsuri, nevoi, mizerie, suferință.

Să nu obosești în a săvârși faptele voastre de iubire față de aproapele, deoarece, fără dragoste de aproapele, Evanghelia rămâne doar literă moartă. Să oferim confracților noștri din Africa, Asia și America Latină siguranța materială, ca ei să poată vesti nestingheriți și cu putere cuvântul lui Dumnezeu. Cum ar putea asigura episcopii subzistența la 400.000 de preoți și la tot atâția cateheți și la familiile lor, în tristele condiții sociale ale acestor țări? Cum să poată susține întreținerea a 52.350 de seminariști? Mă gândesc și la spitalele și dispensarele din misiuni, unde nu rareori lipsesc din dulapuri medicamentele strict necesare. Mă gândesc la

preoții bătrâni și bolnavi, care trebuie să-și ducă zilele bătrâneții complet lipsiți de mijloacele necesare vieții. Un creștin trebuie să-și deschidă larg ușa inimii sale, trebuie să săvârșească gesturi semnificative, care să amintească lumii de Cristos. Incluse în această solidaritate sunt însă nu numai Africa și America Latină, ci și Bisericile asuprite din diferitele țări ale Asiei.

Aș dori să vorbesc acum numai despre o țară, despre China. În China, această suprapopulată țară a pământului, cu 1,3 miliarde de oameni, Biserica, cu cei 10 milioane de catolici, este doar o minoritate și, în secolul trecut, a avut de suferit o mare persecuție: exil, închisoare, muncă forțată, dezavantaje profesionale în viața de zi cu zi, iar nu pentru puțini, moartea a fost răsplata pentru fidelitatea față de mesajul creștin. Abia spre sfârșitul anilor '70 a început să se simtă o mică și abia perceptibilă libertate. De atunci s-au deschis ușile a 4.500 de biserici, 34 de seminarii, 60 de mănăstiri de surori, 2.500 de preoți își îndeplinesc misiunea pentru credincioși. În ultimii 10 ani au fost hirotoniți peste 600 de preoți. În ciuda revoluției culturale și a persecuției din partea puterii comuniste, numărul catolicilor în China a crescut de la 3 milioane în anii '50, la peste 10 milioane astăzi. Ce putere misionară se ascunde în spatele acestei cifre! Biserica din China trăiește, vrea să se dezvolte, iar aceasta în ciuda marilor greutăți. Impresionante sunt mărturiile preoților și ale laicilor, care, în timpul prigoanei comuniste, nu și-au renegat credința. Astfel, aceștia au devenit modele pentru generația tânără.

Un creștin, care dorește să fie cu adevărat creștin, trebuie să-și deschidă larg ușa inimii, trebuie să săvârșească acțiuni semnificative, care să amintească acestei lumi de Cristos. Pe bancul de probă se află nu numai credința, ci și iubirea și conștiința noastră misionară!

IMPLANTAREA EVANGHELIEI LA TOATE POPOARELE ȘI CULTURILE

AFRICA

Episcopii din Africa cer insistent ca valorile umane și culturale ale popoarelor lor – spiritul comunității, limba, arta, simbolurile, poeziile, tablourile – să fie nu numai recunoscute, ci și considerate în concordanță și interpretate în sintonie cu conținutul mesajului evanghelic, adică în liturgie și teologie.

De fapt, în cei 2000 de ani, implantarea religiei creștine în cadrul unui popor s-a făcut numai în acest mod. Evanghelizarea nu înseamnă preluarea culturii și a civilizației occidentale. În nici un caz, Biserica lui Cristos nu este proprietatea popoarelor europene sau a rasei albe. Mai mult, ea trebuie – prin Bisericile locale – să prindă rădăcini la toate popoarele și culturile. Desigur, conținutul evangheliei, pe care Cristos ne-a adus-o odată pentru totdeauna, rămâne același, la toate popoarele și în toate timpurile.

ASIA

Episcopii din Asia caracterizează mediul social ca fiind cel al marilor religii necreștine. Evanghelizarea ar trebui să fie legată de valorile și de înțelepciunea religiilor occidentale. Episcopii trebuie să facă referire pentru aceasta la Conciliul al II-lea din Vatican, care observă în mod expres că în religiile necreștine se găsesc înțelegeri care, „nu rareori, lasă să se recunoască o strălucire a aceluia adevăr ce îi luminează pe toți oamenii”. De aceea nu trebuie să se piardă din vedere că Dumnezeu, prin întruparea lui Isus Cristos, a intrat „într-un mod nou și definitiv în istoria omenirii”, pentru a dăruia tuturor oamenilor mântuirea, iertarea, viața și iubirea și promițându-le viața veșnică. Ceea ce este „adevărat și sfânt” în religiile necreștine nu este anulat prin evanghelie, ci dispus și, în același timp, orientat spre ea.

AMERICA LATINĂ

În America Latină, contextul în care se desfășoară evanghelizarea se caracterizează în special prin relații sociale încordate. Nu e de mirare că episcopii latino-americani îmbină evanghelizarea cu eliberarea oamenilor de sub prigoană și de sub opresiune. Ei nu au ignorat faptul că eliberarea nu e același lucru cu eliberarea de păcate, dar trebuie să fie înțeleasă ca o condiție premergătoare la mântuire.

Chiar dacă omenirea întregă ar deveni o societate prosperă iar foametea ar fi învinsă peste tot, mesajul de mântuire al lui Cristos ar rămâne la fel de actual și cutremurător ca și astăzi.

Biserica trebuie să rămână fidelă propriei ei trimiteri. De aceea, evanghelizarea nu trebuie să se reducă la sociologie, psihologie și ajutor pentru dezvoltarea economică. Biserica este trimisă să vestească oamenilor mântuirea oferită în Isus Cristos. Marile reforme sociale nu pot potoli dorul oamenilor după viața veșnică, după fericirea care rămâne și după iubirea fără sfârșit.

Isus nu a venit ca să-i scape pe evrei de sub dominația romană, ci să-i elibereze pe toți oamenii de sub sclavia păcatului. Vestea sa cea bună întrece sferile politico-sociale.

EVANGHELIE, CREDINȚĂ, MISIUNE

Biserica este prin natura ei misionară. Dorința lui Cristos a fost: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt, și învățându-i să țină toate câte v-am poruncit. Și, iată, eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii” (*Mt 28,19-20*; cf. *Mc 16,15*; *Fap 1,8*).

„Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi” (*In 20,21*).

Biserica este conștientă de faptul că misiunea este o „problemă de credință”: numai pe credința că Dumnezeu vrea să-i mântuiască pe toți oamenii și că Cristos este „singurul mijlocitor” al mântuirii, „căci nu este nici un alt nume sub cer... în care trebuie să fim mântuiți” (*Fap 4,12*), se fundamentează misiunea.

Vestea cea bună este adresată tuturor oamenilor din toate timpurile și fiecărui om, indiferent de cultura căreia îi aparține dintotdeauna.

Toți membrii Bisericii sunt instituți și chemați, în virtutea sacramentului Botezului, să ia parte la marea operă de evanghelizare a lumii, la activitatea misionară în toată lumea, să meargă în misiune până la marginile pământului.

De asemenea, preoții sunt hirotoniți nu numai pentru o misiune pastorală mărginită, ci în vederea misiunii până la marginile pământului; căci „orice preoție participă la acea misiune universală, pe care Cristos a încredințat-o apostolilor”.

BISERICILE TINERE SUNT BISERICI SURORI

Cine vorbește astăzi despre Biserica universală ar putea creiona imaginea Bisericii astfel: există un mare ținut pe harta lumii, unde Biserica crește cu o repeziciune uimitoare. Există regiuni unde, din cauza condițiilor politice grele, Bisericii i se cere o mărturie de credință și există zone unde locuiesc creștini ce își abandonează credința, deoarece li se pare că ea nu ar mai fi folositoare vieții. Experimentăm cu repeziciune o creștere a Bisericii în partea de sud a planetei. În același timp, observăm o înrădăcinare crescândă a Bisericii în diferite domenii culturale.

Proape 45% din populația Africii și Asiei are o vârstă medie de sub 15 ani. Acești tineri aduc în Biserică o spontaneitate și o mare deschidere chiar și în liturgie: din ce în ce mai mult, sfânta Liturghie se celebrează în forma și limba indigenilor. Rugăciunea și celebrarea își găsesc propriile expresii culturale, viața poporului intră cu putere în viața Bisericii.

Ce înseamnă aceasta pentru activitatea misionară de până acum? Pentru a folosi o imagine simplă, am putea spune că este ca o despărțire la predarea funcției: se ia rămas-bun fără să se plece. Copiii devin oameni maturi, Bisericile tinere devin Biserici surori, care, cu

noile daruri, iau loc la aceeași masă. Cât de mature au devenit Bisericile tinere, se vede din faptul că sunt capabile să trimită și ele misionari care să ducă vestea cea bună la alte popoare.

RUGĂCIUNE CĂTRE DUHUL SFÂNT

Duhul tău Sfânt să ne inunde viața.
Să curgă în venele noastre ca sângele,
pentru ca să fim conduși cu totul de voința ta.

Duhul tău să sufle
peste bogata Europă și Americă,
pentru ca oamenii de aici să devină umili.

Să sufle în regiunile sărace ale pământului,
pentru ca oamenii să nu mai sufere.

Să sufle peste Africa,
pentru ca oamenii de aici să înțeleagă
ce este adevărata libertate.

Există sute de voci și spirite în această lume,
însă noi vrem să auzim doar glasul tău
și să ne deschidem doar Duhului tău.

Rugăciune din Africa

Nu pot dărui altuia credința mea
asemenea unui medic ce injectează
unui bolnav serul printr-o seringă.

Nu pot dărui altuia credința mea
asemenea unei cisterne de benzină ce umple
rezervorul unei mașini printr-un furtun.

Nu pot dărui altuia credința mea
asemenea unui macaragiu
ce mută containerele de pe o navă pe alta.

Nu pot fabrica o pastilă care,
înghițită, să producă credința.

Nu pot să explic credința mea
așa cum un profesor explică elevilor săi
o formulă matematică.

Nu pot dovedi credința mea,
așa cum un avocat abil dovedește
unui judecător neîncrezător
nevinovăția acuzatului său, .

Eu pot doar să-mi mărturisesc credința
prin puterea Duhului Sfânt,
pe care ni-l dăruiește Cristos.

Rugăciune din Asia

Părinte ceresc,
tu ai dăruit bărbaților și femeilor
capacitatea impresionantă
de a participa la creația unei vieți noi,
de a avea grijă de copiii lor și de a-i învăța,
de a le transmite valorile și experiențele lor,
pentru ca acești copii să devină
adulți responsabili și creativi.

Binecuvântează toți tații și toate mamele,
pentru ca ei, ca părinți,
să facă față bucuriilor și suferințelor.

Dă-le priceperea să înțeleagă
marile interdependențe,
ca să transmită mai departe
cea ce contează cu adevărat.
Întărește-i când se clatină.
Adâncește iubirea lor reciprocă și pentru copiii lor.
Iubirea lor să știe să se sacrifice,
să suporte tensiuni și conflicte.
Iubirea lor este ceva deosebit, căci ea vorbește,
chiar dacă bâlbâind, despre iubirea ta.

TEMA NR. 1

Numărul misionarilor descrește. Puterea lor de muncă slăbește. În următorii zece ani vor lipsi jumătate dintre ei, din cauza bătrâneții și a bolii. Generația tânără lipsește. Acum se decide viitorul Bisericilor tinere.

Numai forțele indigene pot umple golurile. Ele trebuie să preia răspunderea față de Bisericilor lor. Tinerii din Asia, Africa, Oceania și America Latină sunt pregătiți pentru aceasta.

Ei provin din toate popoarele și semințiile; vin din mii de orașe sau sate izolate. Harul îi cheamă. Hotărârea este pentru ei o acțiune personală. Pe această „pistă” nu au în vedere nici o carieră, cu un salariu și o pensie asigurate.

Nu lipsesc chemările, însă ele au nevoie de o formare bună. Nici o chemare nu are voie să se piardă, din cauza lipsei banilor pentru formarea lor.

Cateheți - dacă Biserica vrea să trăiască mai departe

Pentru cele mai multe comunități ale tinerei Biserici din Africa și Asia, problema cateheților a devenit o chestiune existențială: ei sunt indispensabili pentru construirea și îngrijirea comunităților creștine.

Catehetul laic a existat mereu în țările de misiune. Catehetul a fost conștient de responsabilitatea lui creștină și misionară, pe care a și îndeplinit-o în viața lui. Locul lui era lângă misionar, la al cărui spirit de pionier și muncă grea lua și el parte.

Și astăzi locul lui este lângă preot. El trebuie să fie în același timp: mărturisitor al credinței, profesor, asistent social, persoană de contact între oamenii aflați în suferință, slujitorul lui Dumnezeu și al oamenilor. Pe el îl găsim în satele izolate, în orașe, în cartierele sărace, printre țărani și soldați. El are grijă de grupurile de tineri, ajută la pregătirea pentru Botez și Căsătorie, adună credincioșii la sfânta Liturghie și stă în fruntea comunității. Fără el, comunitatea s-ar dezmembra.

Misionarii îmbătrânesc și se retrag din activitatea de îngrijire a sufletelor. Cererea de noi cateheți crește. Formarea și perfecționarea lor sunt astăzi indispensabile. În Africa și Asia, cateheții și familiile lor trăiesc la limita subzistenței. Dar și cateheții au nevoie de pâinea cea de toate zilele.

Surori - dacă Biserica vrea să trăiască mai departe

Cu ambele picioare pe pământ și cu mâna pe pulsul timpului, trebuie să recunoaștem că, fără femeile cu voal pe cap, lumea ar fi mai săracă. Însă, fără o educație profesională, surorile nu pot să-și îndeplinească îndatoririle, lipsesc de la paturile bolnavilor, din orfelinate, lipsesc din îndepărtatele și izolatele dispensare, lipsesc de la celebrările liturgice ale comunităților fără preoți, lipsesc și de acolo unde nenumăratele femei sunt în căutarea sfatului și ajutorul lor, lipsesc de la căpătâiul muribunzilor din satele izolate.

Formarea surorilor indigene este o datorie cu adevărat misionară, pentru că aceste surori susțin viitorul Bisericii din Africa și Asia.

VESTEA CREȘTINĂ – CEVA ACTIV

Potrivit *Evangeliei după sfântul Matei*, acestea au fost ultimele cuvinte ale lui Isus: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt, învățându-i să țină toate câte v-am poruncit”. Biserica este mult mai mare decât o simplă sală de așteptare, în care lumea se așază de jur împrejur până se deschide ușa către rai.

Credința este întotdeauna ceva dinamic. Pentru cine este convins de adevărul credinței creștine, acesta îl va stimula – prin logica internă a acestei credințe –, să-i convingă și pe alții de acest adevăr eliberator. Cu alte cuvinte: într-o credință activă se ascunde o forță dinamică. Vestea cea bună creștină nu ne-a fost dată numai spre folosirea individuală, ci mai mult ca misiune, ca îndatorire. Iar aici, fiecare ar trebui să se simtă interesat de această misiune, pentru ca Domnul să ne deschidă tuturor ochii spiritului prin credință, să ne facă privirea mai pătrunzătoare și să ne deschidem larg orizontul, astfel încât, cu ochii unui creștin matur, să urmărim dezvoltarea lumii; dar și ca să vedem și ceea ce până acum abia am întrezărit sau ne-a atins în mod superficial.

Desigur, aici este vorba – după cum ne-a arătat și Cristos la fiecare pas și a trăit – de mântuirea veșnică a

omului întreg, căci credința și iubirea frățească nu se pot separa. Misiunea Bisericii este să predice evanghelia, dar să o predice așa cum a făcut-o și Cristos, Domnul nostru: nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte; nu numai vorbind despre ea, ci trăind și murind pentru ea. O credință care nu caută să se concretizeze și în fapte de iubire față de aproapele are o obtuzitate catastrofală, iar în ochii lui Dumnezeu este fără valoare.

În definitiv, este vorba despre aceasta: să fim consecvenți în acțiunile noastre cu vestea creștină de mântuire, potrivit cuvântului lui Cristos: „Ceea ce ați făcut unuia dintre cei mai mici frații ai mei, mie mi-ați făcut!” Conciliul al II-lea din Vatican a subliniat foarte clar și fără echivoc aceasta, atunci când spune că sprijinirea dezvoltării unui popor nu stă lângă sau în afara activității misionare, ci constituie o parte esențială a ei. Trebuie să fim într-adevăr mândri de ceea ce mulți bărbați și femei din Biserică au realizat și realizează în țările din așa-numita Lumea a Treia, chiar în ultimul veac, având în vedere suferința, mizeria și sărăcia în părțile îndepărtate ale Pământului, fără să uităm că mulți dintre ei au plătit cu propria viață. Cine ia în serios mesajul lui Cristos trebuie să-și asume această responsabilitate, căci, în ceasul morții, toți vom fi judecați în funcție de ceea ce am făcut celor săraci, celor flămânzi, celor goi, celor fără adăpost. Desigur, Isus va fi adânc dezamăgit dacă am jucat doar tristul rol de spectatori.

Pe bancul de probă se află nu numai credința noastră, ci și iubirea și conștiința noastră misionară. Cred că, dacă luăm parte activ la nevoile fiecărui popor, iar ajutorul

nostru material îl oferim nu numai cu mâna, ci și cu inima, atunci darurile spirituale, ce se află la ei, vor curge și la noi. Haideți să întreprindem ceva frumos și măreț pentru Dumnezeu. Căci o credință care-și ține ambele mâini în poală nu e credință, sau oricum, nu e credința așa cum a gândit-o Cristos. Nu am uitat nici-odată, ceea ce mi-a spus odată Maica Tereza: „O jertfă trebuie să doară, altfel nu este o jertfă!”

Un preot
care nu se îngrijește
de activitatea misionară,
cu siguranță, nu se află
printre cei mai credincioși
și mai zeloși preoți.

Un catehet
și un profesor de religie,
cărora marea misiune
și datorie a Bisericii,
față de întreaga umanitate,
le este indiferentă,
nu au înțeles, cu siguranță,
ce înseamnă că Isus este Domn.

O comunitate care uită complet
de responsabilitatea pe care o are
față de Biserica universală,
probabil nu are nici în ea
mari puteri de reînnoire.

PENTRU DUMNEZEU NU EXISTĂ FII VITREGI

Ultimele cuvinte ale lui Isus adresate ucenicilor săi – și care constituie totodată testamentul său, pe care l-a aprins în inima urmașilor săi – sunt: „Mergeți și faceți ucenici din toate națiunile, botezându-i în numele Tatălui, și al Fiului, și al Duhului Sfânt, învățându-i să țină toate câte v-am poruncit”. Prin urmare, activitatea misionară a Bisericii nu e ceva facultativ. Misiunea ține de ființa intimă a Bisericii. Pentru Biserică există doar două alternative: ori să-și îndeplinească mandatul misionar, ori să demisioneze! Cu alte cuvinte: mesajul creștin nu ne-a fost dat doar pentru folos personal, ci mai mult, ca îndatorire, ca misiune. Și fiecare ar trebui să se simtă vizat de această misiune. Este vorba aici – după cum Cristos ne-a arătat la fiecare pas și a și trăit –, bineînțeles de mântuirea veșnică a omului întreg, căci credința și iubirea frățască nu se pot despărți.

Prin urmare, datoria Bisericii este să predice evanghelia, însă să o predice așa cum a făcut-o și Cristos, Domnul nostru. Nu doar prin cuvinte, ci și prin fapte; nu doar vorbind despre ea, ci trăind-o și murind pentru ea. O credință care nu duce la săvârșirea faptelor de iubire față de aproapele, are o obtuzitate catastrofală,

iar în ochii lui Dumnezeu este fără valoare. Evanghelia este vestea cea bună a unei iubiri. Iubirea însă presupune solidaritatea, și mai mult: iubirea presupune dreptatea.

Am impresia că majoritatea oamenilor, mai ales cei din țările dezvoltate economic – dintre aceștia nu sunt excluși nici creștinii –, nu sunt conștienți în ce condiții inumane trebuie să trăiască azi în lume milioane de oameni! În angajamentul pentru realizarea marilor aspirații ale Lumii a Treia se vede credibilitatea comportamentului nostru religios. Căci cine ia în serios mesajul lui Cristos trebuie să se pună la dispoziția lui. Toate acestea se petrec nu numai în părțile ascunse și inaccesibile ale lumii, ci se întâmplă chiar sub ochii noștri, le vedem la televizor. Și tocmai în această lume, Biserica trebuie să anunțe vestea eliberatoare nu folosind cuvinte pompoase, ci primind omul așa cum este. Biserica va avea în lumea de azi un viitor numai dacă va vesti și va trăi în mod concret și netrunchiat mesajul de mântuire al lui Cristos, care spune că „pentru Dumnezeu nu există fii vitregi”. De aceea, nici printre creștini nu trebuie să existe astfel de fii! Credința adevărată și autentică vrea să aducă roade, vrea să dea o mână de ajutor acolo unde este nevoia.

Îmi fac mari griji pentru că Europa – odinioară continent creștin – decade tot mai mult în ateism, din cauza creșterii neîncetate a materialismului. Emigranții creștini întâlnesc Europa tocmai într-un moment când ea ar fi chemată să plăsmuiască din nou lumea, nu numai din punct de vedere tehnic, ci, prin credință, să împlinească porunca fundamentală a iubirii frățești.

În numele a milioane de oameni care aşteaptă acest ajutor și cred în această mărturie a creștinilor europeni, eu pot doar să vă rog: să nu obosiți în a săvârși fapte de iubire frățescă, căci fără iubirea de aproapele, Evanghelia rămâne doar literă moartă. Să dăruim confrăților noștri din Africa, Asia și America Latină siguranța materială, pentru ca ei să poată vesti cuvântul lui Dumnezeu nestingheriți și cu putere. Pe bancul de probă se află nu numai credința noastră, ci și iubirea și conștiința noastră misionară. Cum ar putea episcopii din zonele sărace din punct de vedere economic să asigure întreținerea materială a preoților, a cateheților și a familiilor acestora? Cum ar putea ei asigura întreținerea seminariștilor? Mă gândesc și la spitalele și dispensarele misiunilor, cărora nu rareori le lipsesc medicamentele strict necesare. Mă gândesc la preoții bătrâni și bolnavi, care trebuie să-și ducă zilele bătrâneții complet lipsiți de mijloacele necesare vieții.

Un creștin trebuie să-și deschidă larg ușa inimii sale, trebuie să săvârșească acțiuni semnificative care să amintească lumii de Cristos. Credeți-mă, nu este un apel de rutină cel pe care vi-l adresez: un creștin ce vrea cu adevărat să fie creștin, acela trebuie să-și deschidă larg ușa inimii, trebuie să săvârșească acțiuni semnificative care să amintească acestei lumi de Cristos. Pe bancul de probă se află nu numai credința noastră, ci și iubirea și conștiința noastră misionară! O credință care își ține ambele mâini în poală nu este credință, sau, oricum, nu e credința așa cum a gândit-o Cristos. Cu mâna pe inimă: ai putea să-ți mănânci liniștit bucățica de pâine, știind că milioane de oameni

din Lumea a Treia suferă de foame? Pentru Dumnezeu nu există fii vitregi!

Nu am uitat niciodată ceea ce mi-a spus odată Maica Tereza: „O jertfă trebuie să doară, altfel nu este jertfă!” Rugăciunea este o parte din ajutorul nostru, iar contribuția noastră financiară sinceră – făcută nu doar cu mâna, ci și cu inima – este cealaltă parte. Credința și iubirea față de aproapele nu se pot separa! Prieteni, nu obosiți în a face binele! Este vorba de viața și supraviețuirea celor peste 1.000 de dieceze sărace din lume.

LĂSAȚI STRĂINII SĂ VĂ DEVINĂ PRIETENI

Nu avem nimic împotriva angajamentului social pentru oamenii aflați în mizerie! Însă nu am rezolvat problema dacă le-am livrat acestor înfometați ceva din excedentul nostru de grâu, dacă le-am construit emigranților câteva barăci, dacă le-am procurat bolnavilor ceva medicamente. Toate acestea înseamnă – și pentru noi – misiune. Și, în asemenea acțiuni de ajutorare, creștinii nu se lasă întrecuți de nimeni în lume. Oamenii acestei lumi știu aceasta – chiar și aceia care urăsc Biserica și o prigonesc!

Totuși, aceasta nu este întreaga noastră misiune. Căci și Isus a făcut mai mult, mult mai mult decât să vindece bolnavi. Cine dorește să facă lumea aceasta mai bună, cine dorește mai mult dreptate, ca să se sufere mai puțin de foame, cine vrea mai multă pace, ca mai puțini oameni să sufere de frică, acela trebuie să întoarcă această lume spre Cristos. De aceea, și creștinul de astăzi trebuie să recunoască împreună cu apostolul Paul: „Vai mie dacă nu vestesc evanghelia!” Nimic nu scutește astăzi Biserica de la datoria de a evangheliza.

Oamenii din Africa, din îndepărtata Oceanie și de pe insulele Oceanului sudic nu trăiesc nici ei „numai cu pâine”. Copleșiți și striviți de ideologii și mesaje de mântuire străine, măcinați în adâncul inimii de întrebări despre

adevăratul sens al vieții, ei se adresează Bisericii care, pe drept, afirmă că are un răspuns, și anume, cuvântul valabil al Domnului care a spus: „Eu sunt calea, adevărul și viața”.

Cu câteva generații înainte, Bisericile din Africa și Asia constau în câteva stațiuni misionare; acum, în aceste teritorii, bisericile sunt pline și înfloritoare.

Pe de altă parte, există și biserici fără acoperiș, parohii mai mari decât diecezele noastre, cateheți fără un salariu asigurat, școli fără materiale didactice, studenți teologi fără burse, vestitori ai credinței fără Biblie, dispensare în pădurile tropicale fără surori medicale, preoți suprasolicitați și fără asigurări sociale garantate.

Având în vedere aceste nevoi, vă îndemn în numele a peste 1.000 de dieceze misionare din întreaga lume: Nu le părăsiți! Dați speranței un chip!

Pe bancul de probă se află nu numai credința noastră, ci și iubirea și conștiința noastră misionară, căci mulțor Biserici tinere le lipsește „pâinea de toate zilele!” Gândiți-vă la toate acestea și acționați ca niște creștini. Adevărata iubire nu poate sta liniștită! Și trebuie să știți și aceasta: mâinile, care se deschid ca să dea, rămân deschise și ca să primească de la Dumnezeu.

CREȘTINUL ESTE MEREU PENTRU CEILALȚI

De la orbul din Evanghelie putem înțelege la ce conduce credința, și anume, la o nouă vedere și la o trăire angajată. Știți că există oameni care sunt orbi trupește. Ochii lor nu pot vedea nici forma, nici culoarea. Îi compătimim pe drept, pentru că sunt excluși de la foarte multe lucruri. Da, dar există și așa ceva, o orbire spirituală. Sunt orbi sufletește aceia care văd doar ceea ce îi interesează direct și urgent pe ei, ceea ce le face lor plăcere, dar care nu au nici un interes pentru realitatea întreagă.

Orbul din Ierihon știa că-i lipsește vederea. El striga: „Învățătorule, vreau să văd!” Iar Isus i s-a adresat: „Mergi. Credința ta te-a vindecat!” Deci acesta este primul aspect: credința conduce la o nouă vedere! Și exact aceasta este dorința adâncă a duminicii de astăzi, dedicată misiunilor, ca Domnul, prin credință, să ne deschidă tuturor, la această sfântă Liturghie, ochii sufletului, să ne lărgească orizontul, să ne ascuțe privirea, ca să vedem altfel, să vedem mai în profunzime, să urmărim cu ochii unui creștin matur dezvoltarea lumii; dar ca să vedem și altceva, să vedem și ceea ce până acum poate abia am întrezărit sau ne-a mișcat doar superficial.

Cine a înțeles sensul evangheliei nu se poate izola. El oferă cu bucurie și altora din ceea ce a primit. Într-o credință trăită autentic se ascunde o putere dinamică. Și fiecare ar trebui să se simtă vizat de toate acestea. Mesajul creștin nu ne este încredințat doar pentru folosul personal, ci mai mult, ca o datorie, ca o misiune: creștinul este mereu pentru ceilalți. O credință ascunsă în spatele jaluzelelor – spus în mod metaforic – nu este credința pe care a gândit-o Cristos.

Pentru a-i înțelege pe ceilalți – începând de la apostoli și continuând cu celelalte secole –, ceea ce noi numim azi „Biserica din Lumea a Treia” a crescut în ultimele cinci sau șase decenii mai mult ca niciodată. În a doua jumătate a secolului trecut, au crescut Biserici tinere în Africa, Asia și Oceania, Biserici care au un nou dinamism și se bucură de puterea minunată a credinței. Biserici există astăzi pe întregul glob pământesc: din nord, din Alaska cea îndepărtată, unde e gheață veșnică, până în cel mai îndepărtat colț al sudului din Chile. Astăzi, în duminica misiunilor, trebuie să ne gândim mai întâi la ceilalți de departe, altfel ne asemănăm cu o casă fără ferestre.

SĂ REFLECTĂM

Misionarii au aruncat sămânța, iar ea a devenit o recoltă bogată. Cu toții au visat ca ceea ce au semănat să ajungă odată o Biserică de sine stătătoare. Acum, în mare parte, planul s-a realizat. Cu toate acestea, trebuie să mergem mai departe, să primim noi misiuni, să rămânem disponibil la planul lui Dumnezeu în lume. Colaborarea cu Bisericile locale din Africa, Asia, Oceania și America Latină poate să reușească doar dacă noi suntem pregătiți nu numai să oferim, ci și să primim.

Scopul acțiunii creștine în domeniul social este, desigur, nu crearea unui paradis pământesc, ci a unei ordini sociale, în care omul să poată împlini voința lui Dumnezeu și să ducă o viață creștină. Nedreptatea și asuprirea sunt ofensatoare. Creștinul are datoria nu numai să protesteze împotriva acestor ofense, ci să contribuie cu toate capacitățile sale la crearea unei ordini sociale, în care să fie ocrotite demnitatea omului și drepturile familiei. Este vorba de construirea unei lumi în care libertatea nu este doar un cuvânt gol, o lume în care Lazăr cel sărac poate sta la masă împreună cu bogatul. Dar pentru aceasta, se cere de la noi un mare sacrificiu.

NU NUMAI SĂ PRIVIM, CI ȘI SĂ NE ASUMĂM RĂSPUNDEREA

În *Faptele Apostolilor* ni se prezintă o comunitate care se aduna la rugăciune și la frângerea pâinii. Comunitatea a recunoscut dintr-o dată că nu poate să țină doar pentru ea ceea ce crede, ci trebuie să-l dea mai departe. Cum s-a întâmplat aceasta? În timpul celebrării euharistice, această comunitate a trimis câțiva bărbați tineri în prima – până acum nouă cunoscută – călătorie misionară. Aici se vede clar: credința cere misiunea.

Misiunea îl privește pe fiecare creștin în parte și pe fiecare comunitate în ansamblul ei. O comunitate care nu-și deschide ușile, care nu se gândește la lumea întreagă, care nu oferă, nu se roagă, nu se angajează, poate să fie – vă rog să mă iertați – o asociație evlavioasă, însă, cu siguranță, nu Biserica lui Cristos. O comunitate parohială nu este o sală de așteptare, în care se stă și se așteaptă să se deschidă porțile cerului. Credința este ceva activ. Într-o credință trăită se ascunde o putere dinamică. Fiecare trebuie să se simtă responsabil: mesajul creștin ne este dat nu doar pentru întrebuințarea proprie, ci mai mult, ca o datorie, ca o misiune. Sau, altfel spus: credința care își ține ambele mâini în poală nu este credință; în orice caz, nu este credința așa cum a gândit-o Cristos.

Scriitorul francez Exupery a scris cândva: „Ceea ce am detestat cel mai mult este tristul rol de spectator. Nu trebuie doar să privim, ci să fim martori, să colaborăm, să ne asumăm propria responsabilitate. Omul fără o responsabilitate activă nu valorează nimic!” Credem noi cu tărie că avem ceva de oferit altora? Suntem cu adevărat convingși că un om are de pierdut dacă nu cunoaște mesajul lui Cristos?

Am ținut odată o conferință în fața unor studenți. La finalul dezbaterii, un student a afirmat, cu tonul celei mai profunde convingeri, că misiunile ar fi inutile, deoarece păgânii – ca să aibă parte de fericirea veșnică – trebuie să trăiască potrivit conștiinței proprii. Sună foarte original! „Dar cine îl învață pe sârmanul păgân” – așa l-am întrebat – „că trebuie să-și urmeze propria conștiință? Mie îmi poruncește Biserica, dar necredinciosul de unde să scoată această exigență? De la postul de radio pe unde scurte din Rusia, de la «Vocea Americii», sau dintr-o pagină de ziar?” I-am recomandat studentului respectiv să ia în mână o carte anumită. Această carte se numește „Biblia”, în ea se găsesc Evanghelia după sfântul Matei și după sfântul Marcu, din care aflăm că însuși Domnul ne-a dat porunca să mergem în lumea întreagă și să proclamăm vestea cea bună. Și apostolul Paul scrie în *Scrisoarea întâi către Corinteni*: „Eu am primit de la Domnul ceea ce v-am transmis. Vai mie, dacă nu vestesc evanghelia!”

Credința este un dar; desigur, un dar care se pierde, atunci când cineva vrea să-l păstreze doar pentru sine, însă un dar care crește și se dezvoltă dacă este dat mai departe. Evident, nu am rezolvat totul, dacă numai i-am

convertit pe alții. Trebuie să trăiesc ceea ce mă învață credința. Mai exact: trebuie să trăiesc conținutul celor opt fericiri. Conciliul al II-lea din Vatican a subliniat foarte clar faptul că sprijinirea dezvoltării unui popor nu stă lângă sau în afara activității misionare, ci constituie o parte esențială a ei. Iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele nu se despart una de cealaltă.

Cred că nici o altă femeie nu a trăit atât de exemplar, nu a avut iradiere religioasă și socială atât de puternică, așa cum a avut Maica Tereza. „În ceasul morții – spunea această misionară a iubirii față de aproapele, prin ale cărei degete alunecau, în fiecare moment liber, bobیțele rozariului –, toți vom fi judecați în funcție de ceea ce am făcut pentru cei săraci, flămânzi, goi și fără adăpost”. Ea și-a orientat viața după acest principiu.

Aceasta este și dorința mea profundă: Domnul să ne deschidă prin credință ochii spirituali, să ne lărgească orizontul și să ne ascuțe privirea, pentru ca să vedem altfel, mai în profunzime, dar și ca să vedem altceva, să vedem ceea ce până acum abia am zărit sau ne-a mișcat; să vedem, de asemenea, nu ceea ce a fost ieri, ce este astăzi și ce va fi mâine în presa noastră sau ceea ce se întâmplă în vecinătatea noastră, ci să urmărim evoluția lumii întregi cu ochii unui creștin matur: în Sudan, Mozambic, Indonezia, Brazilia, China, India etc. Cine privește mai departe de granițele Europei vede că 80% din populația globului trebuie să trăiască în condiții inumane: oameni subnutriți și înfomețați, fără un loc stabil de muncă, șomeri, fără educație școlară, fără proprietăți și fără siguranță socială. Așa

arată situația a milioane de oameni din Africa, Asia, America de Sud.

M-a frapat un lucru în *Evangelhia după sfântul Marcu*, și anume: Bartimeu, cum aude de apropierea mântuitoare a Domnului, își aruncă mantia, se ridică și se grăbește spre Isus. După ce și-a recăpătat vederea, Bartimeu îl urmează pe Isus. Credința îndeamnă la fapte; credința leagă lumea și oamenii într-o responsabilitate reciprocă. Cu alte cuvinte: credința autentică nu se mulțumește cu expresii verbale pompoase, ci vrea să producă roade, vrea să dea o mână de ajutor acolo unde este necesar. Credința este mereu ceva activ. Într-o credință trăită se ascunde o forță dinamică. Fiecare dintre noi trebuie să se simtă vizat de aceasta: „Voi trebuie să fiți martorii mei!”

Noi, aici – și aceasta o spun cu tărie –, vorbim prea mult despre noi înșine, ne ocupăm prea mult cu privitul și, din cauza zgomotoaselor întrebării, pierdem din vedere adevărata misiune a Bisericii: evanghelizarea de la om la om, aici la noi, și de aici la aceia care, pe diferite meridiane, sunt înfometați după adevăratul sens al vieții. Adevărata credință vrea să producă roade, vrea să dea o mână de ajutor acolo unde este nevoie. O credință care nu determină la săvârșirea faptelor de iubire față de aproapele, are o obtuzitate catastrofală, iar în ochii lui Dumnezeu este lipsită de valoare.

Când Cortina de Fier dintre Est și Vest a căzut, milioane de oameni din Lumea a Treia credeau că sumele imense de „bani pentru sânge”, alocate pentru arme, vor deveni „bani pentru pâine”, un ajutor pentru o mai mare dezvoltare. Dar s-au înșelat amarnic. Cu o

durere sfâșietoare, episcopii multor țări din Lumea a Treia scriu că nevoia materială amenință să sufocă opera lor de construcție. Mă întreb eu însumi cum pot acești episcopi din Africa, Asia și America Latină să întrețină peste 1.000 de dieceze? Cum pot ei, în aceste situații economice triste, să asigure pâinea cea de toate zilele la peste 400.000 de preoți și la alte sute de mii de cateheți și la familiile lor, acolo unde cateheții sunt chiar coloana vertebrală a Bisericilor tinere? Fără ei ar fi de neconceput viața multor comunități din marile dieceze, care au la dispoziție doar un număr redus de preoți. Cum vor asigura episcopii întreținerea a peste 20.000 de seminariști? Dar în fața ochilor mei stau și alte probleme sociale: spre exemplu, mii de copii ai străzii, care sunt adunați de preoți și de surori și îngrijiți cu iubire. Mă mai gândesc la nenumăratele spitale și dispensare, unde lipsesc medicamentele strict necesare. Mă gândesc la preoții bătrâni și bolnavi, care adesea trebuie să-și ducă viața fără mijloacele necesare traiului și care nu-și pot acoperi cheltuielile la medici și spitale. De asemenea, mă gândesc la candidații tineri și plini de speranță, care nu pot fi primiți în seminarii, deoarece povara financiară ar deveni și mai mare. Vă rog să vă gândiți la ce înseamnă să avem astăzi în mâinile noastre posibilitatea să înfruntăm starea aceasta insuportabilă cu un generos sacrificiu; dacă nu o vom putea îndepărta total, cel puțin, o vom putea ameliora.

Să dăruim confrăților noștri creștini din Africa, Asia și America Latină siguranța materială, pentru ca ei să poată vesti nestingherit și cu putere cuvântul lui Dumnezeu. Privind la această stare de nevoie, vă

îndemn pe toți în numele a peste o mie de dieceze misionare din întreaga lume: „Nu-i părăsiți! Lăsați-i pe cei străini să vă devină prieteni!” Un creștin care vrea să fie cu adevărat misionar trebuie să deschidă larg ușile inimii sale, să săvârșească acțiuni semnificative, care să amintească lumii de Cristos! Pe bancul de probă se află nu numai credința noastră, ci și iubirea și conștiința misionară. Reflectați la toate acestea și acționați în consecință. Adevărata iubire nu poate să stea liniștită!

MIZERIA NU ESTE VOITĂ DE DUMNEZEU

De necrezut, dar Pământul nostru a devenit mai mic. În doar câteva ore se poate ajunge din Europa în Africa, în Asia și în America Latină. Dacă prin intermediul televizorului cresc tot mai mult legăturile dintre oamenii de pe Pământ, se pare totuși că aceștia se dezvoltă diferit cât privește aspectele sociale și economice. Popoarele sărace devin și mai sărace; cele bogate, și mai bogate. Problemele economice ale Lumii a Treia pot fi examinate științific, pot fi discutate în conferințe mondiale, dar pot fi abordate și personal. În prima perspectivă se produce multă hârtie, în a doua, ești cuprins de consternare. Ambele sunt necesare pentru a rezolva problemele. Numai că există prea multe hârtii și prea puțină consternare. Oare oamenii din aceste țări sărace nu ar avea dreptul să ne întrebe pe noi, creștinii, la cine anume s-a referit Cristos în parabola bogatului nemilostiv? Mizeria nu a fost cu siguranță voită de Dumnezeu. Mizeria împietrește și amărăște, conduce la ură, invidie, teroare și război.

E posibil ca înainte oamenii să fi fost mai puțin informați. Astăzi, în era mass-media, noi nu mai putem invoca această scuză. Numai că televiziunea și presa scrisă, în loc să relateze amănunțit despre toate fleacurile, ar trebui să informeze într-o proporție mai mare

despre toate acestea. Astăzi, la toate posturile de televiziune, auzim la știri doar despre Irak/Palestina, deoarece reporterii sunt constrânși să transmită doar lucruri senzaționale. Celelalte țări din emisfera sudică – unde cu greu se găsesc reporteri – au dispărut complet de la știri și din presă. Cine mai relatează că în emisfera sudică a pământului mor zilnic mii de oameni din cauza foametei și a subnutriției? Într-o legătură foarte strânsă cu foametea, în țările subdezvoltate se răspândesc boli grave ca: tuberculoza, rahitismul, malaria, anemia, lepra. Ele sunt consecințe ale foametei și ale subnutriției.

De asemenea, noi nu ne facem griji nici pentru că în multe țări de pe aceste continente există și astăzi între tinerii de peste 14 ani un procentaj de peste 40% de analfabeți, și aceasta într-o epocă în care se cheltuiesc miliarde pentru cercetarea altor planete. Și pentru că nu au posibilitatea să citească, nu au nici cunoștințe despre ce ar trebui să facă pentru întreținerea sănătății și nici nu știu ce ar trebui să facă pentru a ajunge la condiții de viață mai bune. Acest cerc vicios începe cu foametea, se răsfrânge în boli, se continuă în neștiință și ignoranță și se încheie cu sărăcia și mizeria. Căci cine este flămând, bolnav și neștiutor nu poate să muncească. Majoritatea oamenilor din țările subdezvoltate sunt toate acestea împreună: flămânzi, bolnavi, neștiutori și săraci.

Desigur, este vorba aici nu de faptul de a potoli foamea oamenilor pentru câteva săptămâni prin pomeni, ci de a-i ajuta în așa fel ca ei să se poată descurca mai departe singuri. Ceea ce au nevoie este ajutor spre a se ajuta

apoi singuri, iar aceasta în toate domeniile. Noi, creștinii, suntem chemați să construim o lume în care fiecare om să poată duce o viață umană, altfel noi, creștinii, nu mai suntem credibili. Să fim totuși sinceri: ceea ce oferim ca ajutor oamenilor nevoiași este aproape întotdeauna doar o fărâmbă din surplusul nostru.

Dumnezeu nu vrea ca această lume să rămână așa cum este. Dumnezeu vrea ca noi, creștinii, să ne angajăm pentru binele omenirii, pentru ca toți să aibă o viață umană; să fie eliberați, pe cât posibil, de foamete, de neștiință și de epidemii.

Trebuie să acționăm rapid, dacă vrem să evităm o catastrofă. Teroarea nu vine din întâmplare! Și Europa creștină trebuie să se decidă! Căci nu doar propriul ei viitor se află în joc, ci și credibilitatea întregului creștinism.